

{datsopic id=85 align=left}Sardunya Adası'nın doğusundaki Arbatax adlı limandayız. Uzaklar II gemiler için yapılmış büyük rıhtıma aborda olmuş, fırtınanın dinmesini bekliyoruz. Dün akşam başlayan fırtına gece boyunca armada ulumaya benzer sesler çıkardı. Sabaha karşı dalmışım. Sabahın erken saatlerinde Sibel'in seslenmesiyle uyandım, " Osman, teknenin üstü plaja dönmüş..."

Giyinip güverteye çıkıyorum. Karayel fırtınası tüm hızıyla devam ediyor. Rüzgâr dokların arkasındaki geniş yükleme - boşaltma alanının tozunu, toprağını, kumunu teknenin üzerine yığmış. Dışarıda bıraktığım ayakkabıların içine kadar her yer gıcır gıcır kumla kaplı. Her yeni sağanakla yeni bir kum bulutu üzerimize geliyor. Ne yapalım, dışarıda olsak üzerimizden azgın sular geçecekti. "Buna da şükür, beklemekten başka yapacak bir şey yok" diyerek, içeri giriyoruz.

Sicilya'dan ayrıldığımız zaman hedefimiz Sardunya'nın güneyindeki Cagliari'ye gitmekti. 300 millik bu yolda ilk iki gün her şey yolundaydı. Hatta iki kiloluk bir ton balığı bile ziyaretimize gelmişti. Ancak 20 Kasım günü rüzgâr batıya dönünce üzerine rota tuttuğumuz Carbonara Burnu'na gitmemiz güçleşti. Tam kafadan esen rüzgâr tekneyi yavaşlatıyordu. Bizse fırtına başlamadan emniyetli bir yere demir atmak istiyorduk. Ancak tramolalarla ilerlemeye çalıştığımız takdirde bunu başarmamız mümkün gözüküyordu. Haritada, Carbonara'nın 50 mil kuzeyindeki "Bellavista" adlı bir burun dikkatimi çekti. Dikkatimi çekmesinin belki de bir nedeni isminin kulağa hoş gelmesiydi. Doğuya doğru çıkan burnun altındaki geniş koyda fırtınayı atlatabileceğimizi düşündüm. Burnun kuzeyinde de Arbatax adlı bir liman gözüküyordu. Haritaya yeni rotamızı Bellavista olarak çizdim.

Pruvamızı 320 derece olan yeni rotaya çevirince tekne adeta ileri doğru atıldı. Sancak küpeştesinin üzerine yaslanan Uzaklar ortalama 7 knot süratle yeni hedefine doğru koşmaya başladı. Karayla aramızdaki miller hızla azalmaya başladı. Akşam güneş battıktan sonra Bellavista'nın güneyindeki koya girip demirledik. Ertesi gün kuzeydeki büyük limana geçip gemi rıhtımına aborda olduk. İçerde yatlar için ayrılmış yüzer iskeleler de mevcuttu. Ancak İtalya'da marina ücretleri adeta astronomik düzeyde. Sicilya'da Antonio'yu ziyarete giderken tekneyi Riposto'daki marinaya bağlamak zorunda kalmıştık. İki gün için tam 96 Euro bağlama ücreti aldılar! Parayı öderken İtalya'daki bu ilk marina ziyaretimizin, aynı zamanda sonuncusu olmasını da dilemiştim.

Fırtınanın birkaç gün içinde dineceğini tahmin ediyoruz. Hava düzelince Sardunya'nın kuzeyindeki Bonifacio geçidine doğru yol vereceğiz. Aslında ilk planımız bu büyük adanın güneyinden dolaşmaktı. Ama yelkenli tekneyle çıkılan bir seyahatte, önceden yapılan planların bazen hiçbir hükmü olmuyor. Bunu daha önceleri de birçok kez yaşamıştım. Çoğu zaman istediği yere değil, rüzgârın götürdüğü yöne gitmek zorunda kalıyor insan. Belki de yelkenle yapılan seyahatleri diğerlerinden farklı kılan en büyük özellik bu. Herkesin her istediği şeyi çok kolayca öğrenebildiği şu dünyada, işte bu bilinmezlik duygusunu çok seviyorum ben.

